

on mulle ühhe kiusaja inglisk läffitanud, ja sinna nattofessesk aiaks minno assemele, ma lähhan õige rutto so issa jure, rāgin asjad ārra, ja ollen silmapilk jalle taggasi.“ „Agga kallis Selam“, ütles tüttarlaps, „se polle jo naero assi, sa julged ārra minna?“ Agga Selam ütles: „Enne tahhan nuhtlusse al surra, kui sinnust siin Ma peāl lahkuda!“ andis ennese mantli prudi ümber, panni ennese kũbbara ta pāhhā, andis pũssi kätte ja ütles: „Hoiā ennast ja minno ammetid!“ siis läks jookstes ārra.

Tüttarlaps seisis nago naelte otsas, igga silmapilk olli pitkem ta melest kui tund; kui kabbinat wāhhā fulis, siis nago walf olleks temmast lābbi kāinud. Koggoni iggawaks läks ta aeg, kui jubba terwe tund mōda olli ja Selamit weel suggugi nāhha. Keif olli wait. Ta māsšis ennast tuggewaminni mantli sisse ja läks wāhhi-putkasse; ta hirm läks ikka tuggewamaks. Wimaks ommeti fulis jalla astumisse heält, astus onnist woi putkast wālja — agga ehmatas koggoni ārra:

ei olnud Selam, waid üks upser tuli selle soldatiga, kes Selami assemele piddi sama wāhhi peäle; ta põlwed nõtkusid — mõtles: „Oh Selam! mis sinnust nüüd saab!“ — Mehhed tullid liggi, ja Maria (se olli tüttarlapse nimmi) katsus keigest joust jāmmedat heält tehha ja ütles seatud soldati sanad. Agga upser tundis kohhe ārra, et se tüttarlapse heäl olli, ja küsis: „Mis temp se on? Kus soldat?“ Ja kiskus mantli tüttarlapse seljast ārra. Wārrisedes langes Maria upseri jalge ette, passus Jummalā pārrast armo ja hallowust, ja rākis upserile lugu otsast otsani selgeste üles. Siis tuli selle peäle ka jubba Selam wālja. (Ta olli selle rahhaga, mis ta nattofesse aia eest sanud, Maria issa wõllad ārratasfunud, ja ka kossimisse kauba selgeks teinud, — agga ei teādnud, mis ees otas, ja olli agga rōmus.) Agga nago nuiaga olleks ta pāhhā lōdud, kui ta upseri nāggi ja Maria ta jalge ees nutwad; ta astus liggi, ja ütles: „Seltšimehhed! teie teate kũl, et ma omma wāhhi-